

Marty van Dam

directeur-bestuurder Woonkwartier

MAROKKO, WAT BEN JE MOOI

Nu we een paar weken verder zijn, merk ik dat Marokko nog steeds vooraan in mijn gedachten staat. Mijn beeld van dit prachtige land is oprecht veranderd; blijkbaar had ik vooraf toch aannames over het land, de regels en de mensen. Na een intensieve week met een brede groep netwerkpartners en veel ontmoetingen, zakelijk én persoonlijk, ben ik verrast en verrijkt thuisgekomen.

Verhalen achter de voordeuren

Wat mij het meest bijblijft, zijn de kleuren en geuren op straat. Maar vooral ook de verhalen achter de voordeuren van de overheid, maatschappelijke organisaties en initiatiefnemers die zich met prachtige ambities inzetten voor complexe maatschappelijke vraagstukken. Ik ontmoette mensen die dagelijks, vanuit hun hart, omkijken naar familie, burens, mensen met een zorgvraag en mensen die in onmogelijke leefomstandigheden moeten leven.

Een confronterend contrast

Een bezoek aan de organisatie Centre pour Cent Mamans raakt mij nog steeds als ik mijn ervaringen met anderen deel. Zij vangen veelal jonge moeders op die ongewenst zwanger zijn geraakt, soms na verkrachting, maar ook in situaties waarin zij nauwelijks bescherming, steun of perspectief hadden. Wanneer de vader niet in beeld is, worden deze vrouwen regelmatig verstoten door hun familie of sociale omgeving. Bij dit project vinden zij een veilige haven.

Professionals en vrijwilligers proberen deze jonge moeders opnieuw perspectief te bieden. Tegelijkertijd zetten zij alles op alles om ook de kinderen een bestaansrecht te geven. Wanneer een kind niet officieel door de vader wordt erkend, is registratie niet vanzelfsprekend. Zonder wettelijke erkenning blijven deze kinderen grotendeels onzichtbaar voor de samenleving, met grote gevolgen voor toegang tot zorg, onderwijs en hun plek in de maatschappij. Dat vormt een bijna onbegrijpelijk contrast met eerdere ontmoetingen en indrukken van het mooie Marokko.

Regie, wonen en verantwoordelijkheid

Tegelijkertijd heb ik met professionele belangstelling gekeken naar de rol van de overheid: hoe er financiële ruimte wordt gecreëerd én hoe duidelijke kaders kunnen helpen om tempo te maken, zodat meer mensen een passende woonplek kunnen krijgen. In tegenstelling tot mijn ervaringen in Nederland, neemt de overheid nationaal en

regionaal veel meer regie waardoor zakelijk gewin en individuele belangen minder ruimte krijgen en versnelling van productie in de woningbouw mogelijk is.

Schaduwzijde van de samenleving

Ik zag hoeveel mogelijk wordt gemaakt voor een grote groep Marokkaanse inwoners. Daarnaast werd ik geconfronteerd met de schaduwzijde van de samenleving; situaties waarin kwetsbaarheid, uitsluiting en ongelijkheid zichtbaar werden. Situaties die me raakten en die je niet snel vergeet. Juist die contrasten maken indruk en zetten mij aan tot nadenken over andere mogelijkheden. De cultuur bruist van respect en warmte; familie is zichtbaar een anker. Tegelijkertijd kwam ik gedrags- en omgangsvormen tegen die wij in Nederland niet altijd meer herkennen, vanzelfsprekend vinden of soms zelfs te snel beoordelen. Bijvoorbeeld hoe kwetsbaar mensen kunnen worden wanneer steun, bescherming of erkenning ontbreekt. Het zette me aan het denken over onze houding tegenover mensen in kwetsbare situaties: we oordelen snel, kijken weg of leggen de verantwoordelijkheid neer bij een ander. Dat zie ik in mijn professionele omgeving en in onze samenleving steeds vaker terug.

Doorzettingskracht

Met een warm hart neem ik een paar lessen mee. Als individu én als bestuurder van een maatschappelijke organisatie wil ik blijven handelen vanuit mijn intentie om goed te doen, ook wanneer het ingewikkeld is. Ik realiseer me daarbij dat het soms meer doorzettingskracht vraagt wanneer oplossingen niet eenvoudig zijn. Juist dan wil ik mij blijven inzetten en minder snel loslaten. In mijn werk betekent dit dat ik mijn energie en denkvermogen blijf richten op bewoners voor wie goede huisvesting of de juiste ondersteuning niet vanzelfsprekend is.

Handelen vanuit vertrouwen

Dat vraagt van ons dat we nog beter luisteren naar wat bewoners in een wijk nodig hebben om voor zichzelf, maar ook samen met hun omgeving, een fijne thuisplek te creëren. Daarbij geloof ik niet in alles overnemen, maar juist in ondersteunen vanuit vertrouwen en kijken waar wij als organisatie kunnen helpen verbinden. Omdat ik denk dat ieder mens in basis het goede wil doen. Het gesprek aangaan over de steeds harder wordende opinies over bewoners in ons land hoort daar wat mij betreft ook bij, zeker wanneer mensen niet vanzelfsprekend worden ontvangen of geïsoleerd raken.

Als ik, zakelijk én privé, iets van die kleur, aandacht en menselijkheid kan doorgeven, dan geeft me dat nog steeds veel voldoening. Dankjewel mooi Marokko voor deze inspirerende lessen! ○

*“Ik wil nog bewuster
blijven omkijken naar
anderen, ook wanneer
het ingewikkeld is.”*